

Perdoneu, però algú ho haurà de pagar.

Daniel Albalade

L'Econòmic (Avui i El Punt)

(27/11/10)

Que els polítics solen prioritzar el curt termini és de tots conegut. Molt s'ha escrit sobre aquest comportament miop en el disseny de les polítiques. El que no és tan habitual és posar sobre la taula el cost d'algunes d'aquestes polítiques i il·lustrar una irresponsabilitat tant manifesta. Però aquest exercici és necessari, sobretot perquè les víctimes d'aquestes són unes generacions futures - cada cop menys futures- i amb possibilitat nul·la de fer valer els seus interessos en la política actual.

Molts són els exemples que podem trobar en els darrers anys. El programa de col·laboració públic privada del Ministre Blanco (*Plan Extraordinario de Infraestructuras*) ofereix una recepta actualitzada del *gaudeixi avui i pagui demà*. El programa d'inversions – bàsicament d'alta velocitat ferroviària, que manté l'objectiu d'unir totes les capitals de província i obvia les motivacions econòmiques i comercials – costarà uns 17.000 milions d'euros, tot i que no es començaran a pagar fins l'any 2014. El gruix d'aquest deute – convenientment fora de pressupost en els propers anys – no finalitzarà fins l'any 2039 en el cas de les inversions ferroviàries, i fins a l'any 2044 per les viàries. I tot això al preu mòdic d'unes rendibilitats per la iniciativa privada del doble de l'exigida pel mercat.

Però aquesta no ha estat la primera “puntada endavant” en infraestructures. Als anys 90 governs de diferents colors van renegociar les concessions d'autopistes estenent el període d'explotació privada a canvi de rebaixes en els peatges o a ampliacions de capacitat, no sempre en la mateixa via. Aquelles autopistes - també les reportaven beneficis extraordinaris anualment en els corredors mediterrani i de la conca de l'Ebre- que havien de transferir-se a l'Estat a principis dels 2000s, no ho faran fins entrada la dècada dels 2020s.

Un altre exemple paradigmàtic el trobem en la sempre polèmica discussió sobre l'increment de les tarifes regulades de la llum i el dèficit tarifari. El deute de l'administració amb les elèctriques ascendeix ja a més de 14.000 milions d'euros, segons la Comissió Nacional de l'Energia. I tot per no haver assumit any rere any el cost polític d'una pujada de la llum que reflecteixi el cost real en la línia del que cada any demana la Comissió. Mentre tant, la bola del deute pren proporcions gegantines i per la seva pròpia dinàmica dificulta un canvi de model.

Aquests són només alguns dels exemples recents de les conseqüències de la nostra irresponsabilitat sobre les oportunitats de les generacions futures. Tots, els governants amb el seu oportunisme i irresponsabilitat, i els ciutadans amb les nostres exigències d'obtenir el màxim del sector públic al menor preu, portem molts anys carregant massa pes sobre les espatlles de les generacions futures a canvi de gaudir d'un millor present. Demà hi haurà eleccions a Catalunya. Esperem que els nous governants evitin les temptacions naturals a fer el mateix. Perquè, perdoneu, però algú ho haurà de pagar.